



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 509/2021
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д. са седиштем у ..., чији је пуномоћник Зоран Аћимовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3123/19 од 16.10.2020. године, у седници одржаној 14.09.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3123/19 од 16.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1942/17 од 28.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 12.05.2017. године о отказу уговора о раду број ... од 05.03.2012. године, са припадајућим анексима. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да га врати на рад и распореди на радне задатке према стручној спреми и радном искуству. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3123/19 од 16.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом у односу на тужбени захтев за враћање на рад и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у осталом делу става другог изреке и одбачена је тужба по тужбеном захтеву тужиоца да се тужени обавезе да га распореди на радне задатке према стручној спреми и радном искуству.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом тужиоца одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове возача теретног возила преко 7 тона. Спорним решењем туженог од 12.05.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду са припадајућим анексима на основу члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду због повреде редне обавезе, радне дисциплине и правила понашања утврђених Колективним уговором и чланом 16. тачке 3, 4, 18, 21, 44, 46. и 47, члан 16. став 2. алинеја 1 и 5 Уговора о раду. Радње које су утврђене као повреда радне обавезе и непоштовање радне дисциплине тужилац је извршио 22.03.2017. године када је по отпремници од истог датума у магацину ДП „ВВ“ у ... утоварио 20.400 кг минералног ђубрива и 24 џамбо вреће од по 850 кг, а код туженог довезао 20.160 кг минералног ђубрива, односно да је након извршене контроле код туженог утврђени мањак минералног ђубрива од 240 кг (које је тужилац сакупио у 4 мала џака) и који представља разлику између запримљеног ђубрива по отпремници и количине измереног ђубрива на ваги туженог, да је истог дана у два наврата одступио од договорене трасе пута и возило зауставио на паркингу „...“, да је контролом потрошње горива утврђено да недостаје 120 литара горива, као и да је прегледом видео снимка забележеног камерама „...“ утврђено да је назначеног дана тужилац цревом из камиона којим је управљао источио 60 литара горива у 3 канистера, која је предао непознатом лицу, а потом камион са робом оставио на паркингу другог привредног друштва (а начин извршења наведених радњи ближе је наведен у нижестепеним одлукама). Доношењу спорног решења претходило је писано упозорење на које је тужилац доставио писано изјашњење од 23.03.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили одредбе члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 13/17) када су одбили захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду од 12.05.2017. године и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...13/17), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, док је чланом 179. став 3. тачка 8. истог закона прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то, између осталог, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 16. уговора о раду, предивиђене су радње које представљају повреду радне обавезе, радне дисциплине и правила понашања код послодавца, а због којих послодавац запосленом може отказати уговор о раду и то: незаконито располагање средствима послодавца и друге незаконите радње којима се послодавцу наноси штета (тачка 3), непоступање у складу са прописаним процедурама, радним упутствима, критеријумима и другим актима у вези са процесима рада код послодавца (тачка 21), проузроковање материјалне штете (тачка 44), крађа имовине и проневера или мањак у

финасијском и материјалном задужењу запосленог (тачка 46), и неосновано прибављање материјалне користи на раду или у вези сарадом (тачка 47) и ставом 2. алинеја 1 истог члана којом је, између осталог, предвиђено напуштање радног места у радно време и алинеја 5. понашање запосленог које је у супротности са актом послодавца и сва друга понашања која очигледно и објективно ометају рад послодавцу или осталим запосленима, организацију посла и радну дисциплину.

У конкретном случају утврђено је да је тужилац извршио повреду радне обавезе на тај начин што је 22.03.2017. године по отпремници од истог датума, у магацину ДП „ВВ“ у ... утоварио 20.400 кг минералног ђубрива и 24 џамбо вреће од по 850 кг, а код туженог довезао 20.160 кг минералног ђубрива, односно да је након извршене контроле код туженог утврђен мањак минералног ђубрива од 240 кг (које је тужилац сакупио у 4 мала џака) и који представља разлику између запримљеног ђубрива по отпремници и количине измереног ђубрива на ваги туженог, да је истог дана у два наврата одступио од договорене трасе пута и возило зауставио на паркингу „...“, да је контролом потрошње горива утврђено да недостаје 120 литара горива, као и да је прегледом видео снимка забележеног камерама „...“ утврђено да је назначеног дана тужилац цревом из камиона којим је управљао источио 60 литара горива у 3 канистера, која је предао непознатом лицу, а потом камион са робом оставио на паркингу другог привредног друштва. Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе незаконито располагање средствима послодавца (члан 16. тачка 3) и неосновано прибављање материјалне користи на раду или у вези са радом (члан 16. тачка 47. уговора о раду), као и непоштовање радне дисциплине утврђене одредбом члана 16. став 2. алинеја 1 и 5 уговора о раду, које су му стављене на терет, због чега нема услова за поништај решења туженог о отказу уговора о раду.

Наиме, неопходан услов за постојање отказног разлога због повреде радне обавезе је кривица запосленог за предузету противправну радњу која представља биће повреде радне обавезе, а код утврђеног чињеничног стања, следи да код тужиоца постоји кривица која потврђује отказни разлог. Како је тужилац поступио противно правилима понашања која је прописао послодавац, јер је незаконито располагао средствима послодавца рада и неосновано прибавио материјалну корист на раду или у вези са радом на тај начин што је имовину предузећа - гориво из камиона туженог отуђио и предао трећем лицу и присвојио 4 мале вреће вештачког ђубрива, те да је понашање тужиоца такво да не може да настави рад код туженог, по оцени Врховног касационог суда је правилан закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5, као и непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, па му је оспореним решењем туженог од 12.05.2017. године законито престао радни однос. Пре отказа уговора о раду, тужени послодавац је тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, то нема основа да тужилац буде враћен на рад код туженог у смислу члана 191. Закона о раду.

Ревизијским наводима се указује да је погрешно примењено материјално право, јер су нижестепени судови као разлоге за давање отказа уговора о раду навели присвајање тачно набројаних ствари које припадају послодавцу и то нафта и вештачко ђубриво, чија вредност није вештачењем утврђена, те да је вештачење ствари изостало и поред тога што је тужилац предлагао да вештак одговарајуће струке процени колико

вреде наводно присвојене ствари, као и да је суд требало да изврши увид у видео запис који сведоци у току поступка помињу и на исти се позивају, па се њихово сведочење своди на препричавање видео записа, што не може бити поуздан доказ.

Врховни касациони суд изнете ревизијске наводе оцењује неоснованим, зато што се њима посредно указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што на основу члана 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић